

Öylesine Bir Yazı

– Şairee · 17 Aralık 2015

Bugün pencereimin kenarına oturdum uzun bir zaman sonra.
Sokaklara daldım,hayaller kurdum ve yine başa döndüm.
O kadar yol aldım düşüncesindeyken bir adım bile ilerleyemediğimi gördüm.
Ellerim arasında sıkışan minik çay bardağımın tenimi nasıl yaktığını kendime geldikten sonra hissettim.
Hislerimin ne kadar güçsüzleştiğini fark ettim.
Artık canım kolay kolay yanmıyordu.
Bu bir güç belirtisi miydi ? sevinmeli miydim? yoksa acıya alışmanın vermiş olduğu hissizlik miydi?
Bilmiyorum belki de kendimi kandırmayı seçip artık güçlüyüm mü demeliydim?
İnsanlar artık canımı yakamaz idi,
Acı silsilesinde bir insanı artık yıpratamazlar idi, değil mi?
Nasıl bu düşünceye geldim?
Nasıl böyle düşünmeye başlamıştım?
Olgunlaşıyor muydum?
Yeniden mi büyüyordum?
Ya da yaşadığım içinde bulunduğum bir girdap mı?
Cevaplayamadığım anlamsız sorular.
Bir leyl karanlığında akan gözyaşlarımla ruhumu temize çıkarmayı adet edinmişim.
Yoruluyordum fakat her seferinde sanki biraz daha rahatlıyordum.
Yoksa hep gitmek isteyecektim.
O uzaklar
Neden uzaklar?
Uzaklara hasret çoğu insan,
Uzaklar iyi olmasa gitmek ister mi canan?
Galiba yanan bir mum misali kendi ateşim ile eriyorum.
Çare kendimde biliyorum.
Bir gün mutluluktan ağlayacağım inanıyorum.
Umutsuz olmadım hiç bir zaman.
Annem bana öyle öğretti.
Derdi vereni sev dedi,sevdim.
Derdi kendinde yer etmiş insanlar var,
Onlar ki gülüşü en güzel insanlar.
İyi ki varsınız..!